

STOPA

Chcem věrni zůstat také dál ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V ZAHRANIČÍ Č. 22.

ŘÍJEN 1918 - PRAHA

1968

Dojednání o československých skautských známkách a příležitostných razítkách se skautským námětem v tomto čísle STOPY.

Známky se skautským námětem byly vydány mnoha zeměmi. Byly to známky příležitostné, když bylo konáno Jamboree nebo jiné skautské shromáždění v dotyčné zemi. Přečtěte si o čs. skautských známkách na 8 straně tohoto čísla STOPY.

Momentky, či vzpomínky na Ant. B. Svojsíka.

Stál náčelník Svojsík v r. 1920 na rohu Písárecké ulice v Brně s místním župním zpravodajem /náčelníkem/ starým V.F. a čekali na elektriků. Oba byli ve skautském. I jdou tudy dvě obstarší ženy a jedna povídá: "Co s' to zač?" "Ale to s' vod těch chlapců co spijó v těch lesách..." Tato odpověď zřejmě tazatelku neuspokojila a pochvíli odsekne: "E, taky jim to bude čerta platný."

V letech dvacátých se kdesi v Hlinsky či Kamenici nad Lipou objevil skautský genius. Myslím, že byl učitel. Navrhoval, aby se práce vůdcům usnadnila takto: Každý měsíc se v časopise "Vůdce" otiskne přesný program pro schůzky a výlety a vůdcové po celé republice podle toho "pojedou". Svojsík mi ukazoval ten dopis a nikdy jsem ho snad neviděl zahořet "spravedlivým hněvem", proti tomu musíme bojovat všemi prostředky. Iniciativa musí vycházet od chlapců a vůdcovu svobodu nesmíme nijak spoutat. To by zabilo jakoukoliv tvůrčí práci.

Po letech jsem přijel do Kanady a viděl jsem, že každého čtvrt roku podobný program otiskují a že se podle něho "jede". Zahořel jsem spravedlivým hněvem a pozvednul hlas svého. Marně. Vůdcové na této polokouli jsou dobří řemeslníci, Svojsíkovi vůdcové byli umělci.

V letech 1923-29 zaplavili údolí Vltavy a Berounky, stará loviště skautů trampové. Stavěli si osady na našich starých tábořištích a dávali jim jména z Divokého Západu. Kluci a děvčata spali pod stany a veřejnost se pohoršovala. Na schůzi náčelnictva se kdosi rozohnila "dštil síru a oheň na tuto odavnost a spuštění..."

Svojsík poslouchá a pak říká: "Nezapomínejte bratři, že to jsou naše děti. Jsou to naši odchovanci, kteří se snad zvrhli. My jsme to však začali a musíme hledat, kde jsme MY chybili. Nedovedli jsme tu mládež udržet. Přemýšlejte o tom proč."

Přišel náčelník do Lesní Školy a přihlíží dřevorubecké práci. Jeden z kursistů se hmoždí s pilou, která je zřejmě tupá. Náčelník ho zastaví vezme pilu do ruky a povídá: "Vždyť ta pila nemá šrank". "Rozchod" upozornil ho kursista. "Zase jste mně přistihli, že jsem ze staré školy, ty o tom umíš mluvit, bratře a já umím pilovat."

Končili jsme kurs v Nižboru v r. 1932. Náčelník přijel k táboráku. O půlnoci jsme stáli pod vlajkou hotoví ji spustit. "Zazpívejme si Junácké alespoň dvojhlasně" povídá náčelník. "Kdo umí druhý hlas, já mu pomohu." Byli jsme tam tři, kteří jsme uměli všechny hlasy a tak jsme zpívali čtyřhlasně, Svojsík zpíval druhý hlas. Nikdy se nenesla Junácká tak velebně modrou půlnocí v Měsíčním Údolí. A nikdo z nás jistě na ni nezapomene.

CO PÍŠÍ Z DOMOVA

Z dopisu skautského vůdce, psáno 27. srpna 1968:

....1. září 1968 pravděpodobně organizace Junák bude zrušená - Budeme pracovat tak, jak jsme pracovali před lednem. Prozatím žijeme v nejistotě.-

Ti co sem přišli vsadili na falešnou kartu a neměli u nikoho a od nikoho žádnou pomoc.- Bude-li to možné, budeme tě informovat o zdejších událostech. /Jeho obava se nesplnila - Junák pracuje dál./

Dr. Plajner byl nařčen, že prý dostal 10.000 dolarů od Boy Scouts of America. Prokázal snadno, že to není pravda. Kdo ho nařkl, zpráva neudává.

Směna 6. září 1968

Bratislava /B-/ Do Bratislavy sa poschodili predstavitelia Československého pioniera z Prahy i zo Slovenska, aby sa dohodli na budúcnosti detskej organizácie. Pri tejto príležitosti sa do programu dostávajú aj rozhovory

o Junáku, další detské a mládežnické organizácií, která před tragickými Augustovými dňami mala veľké šance k obnoveniu a opätovnej právnej registrácii, Je sympatické, že vedenie českého Pioniera prejavuje snahu pomôcť Junáku k zachovaniu tejto organizácie v prospech našich mladých ľudí.

Rudé právo 30. srpna 1968 / Dr. Zb. Vokrouhlický/

"Minulý týden nás všechny prověřil, pro věřil i naši mládež... Vynikající úloha, kterou mládež sehrála v celé republice, kdy se v ní probudil tak dlouho zanedbávaný a při tom tak důležitý cit, jako je vlastenectví zaslouží asi nejhlubší ocenění celé naší společnosti. Zahajujeme velikou akci pod názvem "Služba vlasti". Tato služba vznikla z iniciativy Čsl. Pionýra a Čsl. Junáka..."

JUNÁCKOU STEZKOU

Svobodné Slovo 27. září 1968.

Junácký sněm se připravuje na druhou polovinu listopadu. Materiály bude ústředí Junáka rozesílat ihned po vytištění. Zprávy si činovníci zatím prostudují a připraví si připomínky

Třicáté výročí úmrtí zakladatele československého junáctví profesora A.B. Svojsíka vzpomněli zástupci pražských juráků a skautek u Svojsíkova hrobu na Vyšehradě. Pošta v Jindřišské ulici opatrovala ve výroční den listovní zásilky pamětním razítkem.

Mladá Fronta 2. října 1968

Junák je prospěšný a pomáhá jiným - Junák je přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta - to připomíná všem skautkám a Junákům kladenská okrsková rada Junáka v Kladně a vyzývá je, aby se všichni bez rozdílu věku zapojili do "Služby Vlasti". Dále píše: "Střediska a oddíly ať se obrátí na MNV a spolupracují také s místními skupinami ČSM a oddíly Pionýra.

Pro oddíly, které ještě navštívily výstavu A.B. Svojsíka pořádanou k 30. výročí jeho úmrtí. Oblastní Museum v Roztokách u Prahy oznamuje, že výstava je prodloužena do konce roku. Vhodné spojení z Prahy vlakem a nebo autobusem.

Mladá Fronta 4. října 1968

Bliží se junácký sněm. Dnes se hlásí se svým zpravodajstvím Svojsíkova oblast. Vůdcovský kurs Svojsíkovy oblasti Junáka bude zahájen 8. října v domě Mládeže a dětí v Karlíně. Na prvním večeru promluví bratr F.A. Elstner o zálesáckých prvcích v životě junáckých oddílů, druhý večer 15. října bude věnován táboření a pro ostatní večery, kterých bude asi deset, jsou zajištěny další přednášky z oboru psychologie, pedagogiky, sociologie a logiky. Kurs bude zakončen zkouškou. K jeho absolvování se mohou ještě přihlásit vedoucí starší 18 let. vyjímečně sedmnáctiletí, na telefonní číslo 221041. linka 333.

Tajemník oblasti prosí o urychlené zaslání střediskových dotazníků. Datum konání III. junáckého sněmu se blíží. Organizační odbor Junáka proto upozorňuje všechny oddílové vedoucí, že ke dni 15. října 1968 je uzávěrka registrace oddílů a činovníků.

Upozorňujeme všechny mladé čtenáře, že první číslo časopisu Skaut-Junák vyjde už 7. října.

Junácká hymna na deskách.

Nakladatelství Supraphon, které nedávno vydalo za 9 Kčs první díl junáckého zpěvníku, vyšlo Junákům a skautkám vstříc i tím, že v září dá na trh gramofonovou desku v ceně 10 Kčs, na níž jsou nahrány kromě Junácké hymny i hymna Lesoškoláků, Mezinárodní skautská večerka a mezinárodní skautský signál, a také populární písnička Vítězné mládí. Pokud nemáte příležitost desku zakoupit v prodejnách Supraphon, napište zásilkové službě /gramofonové odd. obchodního domu Bílá Labuť v Praze na Poříčí.

JAEGERHOF PO DVACETI LETECH.

"Jaegerhof" mnoho čtenářům zajisté připomene dny Skautského bratrství, dobrodružství, z kterých vyplynulo celoživotní přátelství. "sme už dlouho roztroušeni po celém světě a zaneprázdněni prací a rodinnými povinnostmi - ale myslím, když ve volné chvíli, či při čtení "STOPY" si někdy promítáme události minulosti, zajisté nám Jaegerhof přijde na mysl. Pro mnoho uprchlíků Jaegerhof byl jen lágr a svrabný život. Pro nás mladé Skauty to byla příležitost dospět v rámci skautských ideálů a zažít mnoho krásných chvil v kruhu bratrů a sester. Náš denní život byl zaujatý schůzkami výlety, plánováním do budoucna - a vždy písně, zdravý duch, pomocná ruka a pocit bratrství. Někdy i slzy při loučení s bratry a sestrami, kterým přišel čas začít nový život v jiné zemi. Vzpomente si členové mé družiny na náš výlet do lesů za Stuttgartem, kde nás myslivec vyhnal z lovecké chaty? A na bratra Kukače, toho hrbatého chlapce, jak byl šťasten se zúčastnit těch všech našich dobrodružství? A na naše táboření v táboře YMCY, kde jsme vyřezali věšáky pro naše sestry, které ony nevděčnice odmítly!

Vzpomínek je mnoho, a tak při návštěvě do Německa moje první cesta mě vedla do Ludwigsburgu. Zámek Ludvíka II. jsem lehce našel; je obnoven a vybaven originálními věcmi z 18tého století. To je samá krása. Vzpomenete si na ten zámecký park, kde jsme zanechali mnoho našich stop? Ten je k nepoznání, krásně upraven, záhony po anglickém a francouzském způsobu, hlavně vpředu a postranách.

Jaegerhof jsem našel bez potíží, ta kasárenská ulice je pořád stejná, tak jak jsme ji znali před 20ti lety. A Jaegerhog je už tu, na levo a dnes sídlo německé armády. To byl zvláštní pocit dívat se zase na ten dvůr, ny ty dvě 3 poschodové budovy a na budovu naší klubovny. Je to tak, jak jsme to znali i vlajkový stožár stojí vprostřed dvora. Jen kuchyně je moderní. Člověk skoro může vidět náš oddíl pochodovat a při mžiku oči vidět Unkase, Pelikána, Luďu, Amiku, Tondu, Zdenka či Duďlu spěchat na schůzku. A podívejte se tam běhá Kazan, ten statečný vlčák.

A z klubovny, z hrdel šťastného mládí je slyšet "Žádný nemá zdání, co je to skautování...."

Ivan Kačer.

PO STOPÁCH SOBU MEZI LAPONCI

Pokračování z minulého čísla od J. K. Baby.

"Je čas, abychom jeli dále" pravil jsem konečně. Mowinkel se pozvedl a nastoupil do auta a já řídil vůz dále po skalnaté stepi fjelu cestou, která byla naznačena koly traktoru. Sem tam přeběhl před koly malý hlodavec Lumik, podivuhodný to putovník dalekého severu, nebo vyletěl nedaleko auta z křoviska zakrslé břízy sněžní kur.

"Tam jsou ty chaty" pravil konečně můj průvodce. Ano, již jsem je viděl. K nebi vystupoval z komínů kouř a před chatou jsem spatřil již postavy. Ostatně štěkot psů přehlušoval brzy hukot mého motoru. Laponci nás již očekávali. Když jsme dojeli k chatám, obklopili nás a potřásali nám rukama. Isák a Abraham nás zvali na šálek kávy. Měl jsem zkušenosti s laponskou kávou a tak jsem se snažil zdvořile odmítnout s důvodem, že máme na spěch.

Nu a nyní to nastalo: Musel jsem přibrat Isáka, Mortena a Abrahama do auta. Každý z nich měl veliký balík se sobí kůží a svého psa. Tak nás na jednu bylo v autě osm, vlastně devět, neboť Morten měl dva psy. Myslel jsem, že se do auta nevejdeme, ale Laponci i psi se doslovně nacpali dovnitř. Měl jsem posunovací střechu, takže veliké balíky sobí kůže mohly vyčnívat se střechy a také psi vykukovali shora ven. Nastartoval jsem auto. Ženy a děti poskakovali kolem, psi štěkali a auto se rozjelo dále po fjelu, po stopách sobů, které jsme měli společně vyhledat.

"Pojedeme až k jezeru Majavatn", pravil mi můj norský průvodce, který opět dirigoval směr jízdy, zatím co já s největším napětím se vyhýbal zmolám a dolinám, abych auto nepřevrátil. Doufal jsem, že mi neprasknou osy... ale co se brzy ulomilo, to byl výfuk, s kterým jsem narážel na hěja-

ký kamen. No, bez výfuku se dá jet, jenže auto vydává nrozný hukot.

Laponci se radovali nad tím, jak se auto kymácelo a pohupovalo a hlasitě se bavili a pokrikovali a psi se střídali jako o závod ve štěkotu a auto hučelo a supělo, takže nás muselo být slyšet na kilometry! To byla jízda! A přece jsme se pohybovali aspoň 20 až 30 km za hodinu, což bychom zvláště se zavazadly na skalnatém fjelu nikdy pěšky nedokázali. Jen jednou jsme při této jízdě uvízli v bažince, kterou jsem včas neobjevil a nevyhnul se jí. Když se kola v bažince protáčela a auto nemohlo dál, dal jsem povel, aby vše vystoupilo. To se stalo rychleji, než jsem myslel a pak pomocí osmi silných paží bylo auto za štěkotu psů hladce vytlačeno z bažinky a my jeli dále. Velmi jsem si oddechl, když jsme dosáhli konečně jezírka Majawatn.

Zde jsme museli auto nechat a dále se ubírat pěšky. Laponci tu našli staré tábořiště a kamenné značkování cesty, kudy se ubírali Laponci Nils a Alsak, kteří sledovali stádo sobů.

Laponci byli pro to, abychom na tábořišti na břehu Majawatn udělali oheň a uvařili kávu a opekli sobí maso, ale já jsem se snažil všechny přesvědčit, že musíme kupředu, abychom co nejdříve dostihli sobí stádo. Pomocí pana Mowinkela jsem konečně dosáhl toho, že po krátkém odpočinku, opustili jsme auto a vykročili podle kamených značek. Nyní šlo vše mnohem pomaleji. K jezeru Majawatn spadalo několik skalnatých roklí, ty jsme museli přelézt. Pak jsme sledovali jednu roklí a stoupali značně do vrchu, šplhali po skaliskách a překračovali sněžná pole, kterých tu bylo více a více. Konečně se před námi objevila náhorní plocha, celá pokrytá sněhem. Zde bylo již mnoho stop sobů. Sobí stádo bylo před námi!

Zahleděl jsem se na stopy a prohlížel jednotlivé stopy i celý terén. "To bylo stádo asi 300 sobů," usoudil jsem. "Ano, to je část našeho stáda, asi 350 sobů," potvrdil mi Isák. Prohlížel jsem dále stopy a usoudil, že ve stádu je mnoho malých kolouchů. Isák potvrdil moje stopařské průzkumy a jen se udivoval, jak já, člověk z Evropy/myslel ze země na dalekém jihu, kde lidé nic neznají z přírody/, se mohu tak dobře vyznat ve stopách.

"Vždyť tu již několik roků sleduji stopy sobů," pravil jsem "A pak i ve střední Evropě jsem se učil stopování u skautů!"

Isák slyšel již o skautech, ale o jejich stopařských zkušenostech neměl mnoho dobrého mínění. Když jsme v další cestě sledovali stopy sobů, zůstal mi Isák po boku a čas od času poučoval a vysvětloval některé zvláštnosti, které sobí stopy jevily. Byla to zajímavá a poučná cesta po stopách sobů

J.K. Baby.

Záznam o činnosti čs. skautů v zahraničí.

Iste je každému z nás známe, že po komunistickom prevrate, mnozí z čs. skautov odchádzali do exilu a že mnzí z nich zakládali čs. skautské oddíly. Mali sma skautské oddíly v Nemecku v Talii, Australii, Kanadě a USA atd. mnohé z týchto odd. maly odd. kroniku, maly odd. vlajku maly družinové vlajky, usporidali letné i zimné tábory, spolupracovali s inými skauty oddílů jiných národností, vydávali odd. noviny, boly urobené pokusy o založení katolíckého skautingu atd. atd.

Ale kolko z nás vie, kde v ktorom meste tito skautské oddíly boly? kto bol vedúci týchto oddílů? Kto bol členom a radcom družin. Aké to boly družiny? Kto ma oddielovou kroniku týchto jednotek. Kde a kedy boly usporiadané letné a zimné tábory? Uprimne povedané, veľmi málo z nás vie a má doklady o činnosti čs. skautov a skautek a predsa vieme, že tieto existovali. To čo má br. Velen, alebo br. Janošík, alebo niekto iný, to nestačí. Nestačí to preto, že to není úplné, nestačí to preto, že o tom vie len málo ľudí, nestačí to preto, lebo se urobilo viacej ako pár jednotlivcov o celej práci vie.

Navrhujeme preto, aby bol určený, alebo se prihlásil niekto, kto si zoberie na starost, nie zipsať kroniky, ale urobiť záznam o tom, kedy a kde

bol založený skaut. odd., kto byl vedúci, kto má kroniku atd. aby tento mal soznam tých členov ktorý majú nejaký material, ktorý majú nejaké záznamy o činnosti, ktorí v prípade že to bude treba taký materiál možu dať k dispozíci tomu, kto jeden krát bude písať kroniku alebo historiú čs. skautingu v zahraničí. Myslím, že k uskutočneniu takejto akcie by malo prísť čo naskorej, pretože nikto z nás nevie, kedy tieto záznamy budu treba a hlavne, kto čo má. Konkrétne: Kolko z vás vie, že ja mám odd. kroniku skaut. odd. v Sydney? Že ja mám výtisky skaut. novin.

V prípade, že ja dneska zomrem a každý z nas môže, kto bude vedieť a konkrétne dotvrdiť, že v Sydney /Australie/ bol skaut. odd. alebo že mám nejaké noviny vo veci katolíckého skautingu. Kto z vás vie, až br. Velen, alebo br. Jánošík zomre, čo všetko týto skauti maju čo sa môže použiť ako doklad o činnosti? Jestly že ale bude niekto, kto bude mať záznam o tom čo ja, alebo Velen alebo Jánošík alebo kto kolvek iný má, potom možno predpokladať, že tieto záznamy sa nestratia. A v prípade, že ten kto tieto záznamy bude mať zomre, tak my väčšia budeme vedieť, že ten alebo onen záznamy o našej činnosti v zahraničí má.

30. Maja 1968

FAKIR.

Přemek Kocián:

Táborák

Hořák smoly
 Jazýčkem oblizuje
 Borovici
 Jeho stíny klopýtají
 Přes bronzové tváře
 Nálety světlušek
 Bičují zelené plachty
 Touhu po domově
 Junáků v exilu

Houkání sýčeků
 Sirén továrních věží
 Honba za pokladem
 Za ztracenou zemí
 V ohňostroji jisker
 S odvahou Jana Husa
 Buď připraven

Československý "JUNÁK"

připravuje na dny 23. a 24. listopadu 1968 III. junácký sněm ve Smetanově síni Obecního domu v Praze. Má se ho zúčastnit 1200 delegátů z celé republiky. Náčelník Dr. Rudolf Flajner se zotavuje po téměř dvouměsíčním pobytu v nemocnici, kde se musel podrobit operaci po níž ho stihnul plicní infarkt. Nyní je v domácí rekonvalescenci a doufáme, že se zotaví natolik, že se bude moci zúčastnit nejen junáckého sněmu, ale i další činnosti jako náčelník čs. Junáka. Prvá čísla nového ročníku časopisů Skaut-Junák a Skauting již vyšla. /Skauting je vydáván místo dřívějšího Činovníka/.

Výsledek sbírky: Na Junácký Fond se sešlo celkem 85 dolarů z toho 50 dol od jednoho dárce a dalších 50 dol. bylo přislíbeno.

Svojsík byl jedním z posledních buditelů, protože se narodil 5.9.1876 (zemřel 17.9.1938) a vyrostl v době, kdy náš národ bojoval o svoji politickou existenci a samostatnost. V roce 1908, když zakládal Junáka, se ještě v Praze mluvilo německy, česká literatura sice již byla dosti osamostatněna od německého vlivu a navazovala na Paříž, ale česká věda byla ještě z velké části jen překladem z němčiny. I v umění výtvarném to bylo jen několik let, co se naši umělci odpoutali od Mnichova a Vídně. Koncem století prožil boje "Omladiny", kdy se bojovalo o to, bude-li se u scudů u nás mluvit česky nebo německy. Ještě do roku 1906 řada moravských měst, jako třeba Vyškov, Hranice a Přerov byly pod německou správou. Byly to sice poslední bašty, ale musily se ještě dobývat. Ta generace, ke které patřil, dobře věděla, že naše "být či nebýt" je v naší k u l t u ř e, která jí nebyla ještě samozřejmou jako generaci pozdější. Jako vychovatel věděl, že mládež, budoucí generace, musí mít tento kulturní základ - jinak národ zahyne. Vždyť národ není nic než kultura. Lidé zapomenou svou kulturu, ztratí jazyk, a i když ta individua žijí dál - národ je mrtvý - tak to bylo v Německu, Uhrách, Rakousku a Vídni. Vzdělanci často ovládali lépe odborná slova v němčině. To je jenom krok k odnárodnění.

Tato poslední etapa obrození koncem devatenáctého století zdůrazňovala proto stále "svébytnost" národa. Sentimentální láska ke všemu národnímu pod heslem "co je české, to je hezké" - již ovšem patřila minulosti, chtěli jsme mít také svoji a lepší kulturu nežli Němci. Svojsíkova generace šilhala spíše po Paříži, i když to byla Paříž vysněná a neskutečná, stejně jako v prvních letech po válce pro nás byla Anglie a Amerika.

Byl dlouholetým jednatelem Umělecké besedy, která budovala kulturní svébytnost, a tam poznal mnoho spolupracovníků, kteří, každý ve svém oboru, bojovali za tyto kulturní hodnoty. Tehdy vedoucí vychovatelé, prof. Drtina a Čada, umělci jako Kovařovic, Nezval, básníci jako Kvapil, Neuman a Procházka byli jeho spolupracovníci.

Jako sokol byl Svojsík pln sokolského bratrství a vlastenectví, které vybudovalo naše legie a dalo jim zvítězit. Jeho spolupracovník a přítel Viktor Dyk však napsal ještě v roce 1920 "boj teprve nám začíná", a to bylo po osvobození. Jak plně tomu dnes rozumíme, po letech německé okupace a "přátelském objetí" ruském. Dr. Josef Šimánek, dlouholetý zpravodaj náčelnictva, spisovatel a básník, znalec antiky a vyznavač apollonského "dobra a krásy", marně se snažil přenést více antické kultury do skautingu, protože mladší generace ji už neznala a jemu nerozuměla. Stačilo to však, aby dosáhl právě oné apollonské rovnováhy mezi kulturou a tělovýchovou. Tehdáž se volalo po tělovýchově a sportech "ven z učeben a tělocvičen do přírody", "nahraďte knihu mříčem", ale tehdáž ještě každý tu knihu v ruce měl a četl. A to zůstalo v tradici Junáka.

Po léta jsme určovali pro každý den heslo, které se musilo rozebrat pod vlajkou, a tak se lidé naučili mnohým myšlenkám našich velikých básníků a myslitelů. Vzpomente jen na Šrámkovo: "Byť cesty nikam nevedou... tys po nich šel a šel jsi rád..." Jak to zní dnes docela jinak nežli v roce 1925, ale velice podobně jako když jsme ta slova rozleptávali pod vlajkou v roce 1939 již za Protektorátu.

Naše tábory a oddíly byly plny kulturní práce. Stany se nestavěly "jen tak", jak se to děje jinde mezi skauty. Tábořiště musilo být malebné, stavěli jsme stany do kruhu nebo jiných tvarů, aby působilo naše "náměstí" esteticky a vyvolávalo cit pospolitosti a bratrství. Zpěv a zájem o hudbu byl vrozen každému z nás a v táborech jsme z toho dovedli něco udělat.

Táborové totemy, ozdoby na podsadách a sedadla kolem táborových ohňů, brány a později věže do tábora, to všechno byla když ne umělecká díla, tak tedy alespoň výraz a výsledek uměleckého tvoření naší mládeže. A to nevyschlo a nezemřelo. Letos v létě jste mohli vidět takových táborů na sta po dvaceti letech "tmy" a jen několika měsících jakéhosi jara svobody. A to není náhodou. Aleš, Obrovský a celá řada "umprumáků" (z umělecko-průmyslové školy v Praze) byla v úzkém přátelském styku se Svojsíkem a stála u kolébky skautingu. Aleš nejen namaloval desky k "Základům Junáctví", ale nakreslil také psí hlavu, která byla na štítě na našem elibovém odznaku. A ostatní umělci z Umělecké besedy pomáhali.

Celá řada jiných básníků a spisovatelů pomáhala. Procházka napsal krásná slova naší Junácké. Projděte si jen ty myšlenky jako "chcem věrni zůstat také dál... poslušni

vnitřního kynu.../ inaspirace, uměleckého tušení, té intuice, o které se tak mnoho dnes mluví v umění/, nebo "buď připraven k obraně dobra a krásy.." A k těmto slovům napsal svou poutavou melodii Jaroslav Kovařovic, jeden z našich velkých hudebníků. Nauman, mystik a pantheista, věřící v krásu a oduševnělost přírody, přispíval pravidelně do Junáka od počátku. Ani se nezdá, jaký měly jeho myšlenky vliv na naši skautskou mládež. Kdokoliv stál v noci "sám a sám" na hlídce pod hvězdnou oblohou, musil se zamyslet nad krásou a velebností přírody a všudypřítomného božství tak jako on. -

Baden Powell chtěl skautingem doplnit školní výchovu, otužit chlapce sporty a naučit ho, aby si vždycky věděl rady. Byl to praktický vychovatel ale ne filosof, vynikající pozorovatel a malíř, sotva však umělec. Dovedl se mistrně vyjadřovat tak, aby mu každý rozuměl - nebyl však básník. Byl jakýmsi praktickým věvědem a všeumělcem. -

Svojsík byl nejen vychovatel ale také filosof, nebyl spisovatel ani malíř či skladatel, ale byl umělec, hluboce cítící ty "jemné záchvěvy krásna". Nepsal básně, ale měl duši básnickou. -

A proto náš skauting je jiný - teplejší a hlubší, vrůstá do srdce a podmaňuje mysl... A proto také vytrval a přetrval všechny ty rány osudu. - Můžeme alibit nad hrobem A.B. Svojsíka za všechny skauty v zahraničí: "Chcem věrni zůstat také dál."

SKAUTSKÉ ZNÁMKY

V posledních padesáti letech celkem asi 84 zemí vydalo známky rři různých příležitostech se skautskými náměty. Jen dvakrát v historii byly však vydány známky s k u t e č n ě skautské, které byly používány pro skautskou poštu. Poprvé v Maffekingu za Burské války a podruhé u nás po 28 říjnu 1918.

Dvě známky za 10 haléřů modrá, a za 20 haléřů červená. Na obou byl český lev v levo hledící ornamenty s lipovými listky a nápis: Pošta československých skautů ve službách Národní Vlády.

Tyto známky byly vydány již 30. října a několik jich bylo použito, oficiálně byly však uvedeny v oběh teprve 2. listopadu 1918 a používány až do 25. listopadu. Pak opět 25. prosince po příjezdu presidenta T.G. Masaryka. Tak píší katalogy a oficiální historie. Viděl jsem však sár telegram poslaný 21. prosince z Budějovic, podepsaný Janem Masarykem, v němž oznamuje paní Charlotě Masarykové, manželce presidenta: "Táta zdrav, blíží se k hranicím, Honza." A na tom telegramu je skautská známka a telegram byl doručen skautem Rašínem, synem ministra Rašína. Byly tedy známky v používání nejméně od 20-28 prosince 1918 opět.

Dopisy byly razítkovány zvláštním skautským razítkem a dopisy, které byly doručovány k vlastním rukám, podepisoval adresát, i skaut který dopis doručoval.

Letos po padesáti letech opět se objevila skautská razítka, nikoliv však známky. Tato razítka jsou ovšem používána poštou a nikoliv skauty a také pošta je doručována poštovním personálem a ne skauty cyklisty. Zvláštní razítka bylo používáno pouze na 28. října. Podobné razítka také bylo používáno poštou na 30. výročí smrti A.B. Svojsíka 17. září 1968 s daty Svojsíkova narození a smrti 5.9.1876 - 17.9.1938./Viz titulní stránka a zvláštní příloha/.

Tisíce těchto známek bylo odesláno do ciziny a dostal jsem je jednak přímo, jednak od amerických filatelistů.

Další razítka, které bude používáno o skautském sjezdu 22.-25. listopadu je také podobné.

Veřejnost vzpomíná na skauty, kteří opět žijí a jsou připraveni tak, jako byli 28. října 1918.

Národní skautské Jamboree v Norsku

bylo navštíveno také dvěma skauty z Československa. Toto národní jamboree norských skautů bylo navštíveno skauty z mnoha jiných zemí. Dva čeští skauti byli Jiří Prokeš a Boris Bainhauer, kteří jsou pravděpodobně činovníky. Nejedná se o mladíky skautského věku. A.P.

BUD PŘIPRAVEN-BE PREPARED-GUT PFAD-CZUWAJ-SEDIA-VERTU VIBBUJN-VAR REDO-SII

PRÉPARATO-SIEMPRE LISTO-WEEST PARAAT

1733 777-7/28 47 MK-BYDB ROTOB

Praha 1
1463

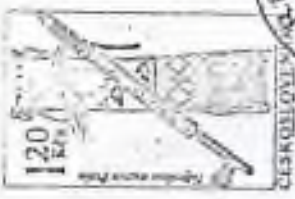
POPOUČENÉ

Handwritten signature

Tiskopis

Lester A. Behnke
P. O. Box 144
Western Springs - ILL
60558

SEMPRE ALERTA-TOUJOURS PRET-ESD ETOIMOI-OLE VALMIS-TOUT DROIR-SEMPRE PRONTO

Praha 1
1463

Mr. Lester A. Behnke
P.O.Box 144
Western Springs - ILL.
60558
U S A

A.B.SVOJSIK
zakladatel čsl. skautingu
5.9.1876 - 17.9.1938

Tiskopis

Die Daten im dienstlichen Eingange der
mittels Typendruckapparates ausgefer-
tigten Telegramme bedeuten: 1. den
Namen des Aufgebendes, 2. die Auf-
gabenummer, 3. die Wortzahl (eventuell
in Buchform), 4. den Monatslag und
die Stunde und Minute der Aufgabe.
ve sluzebni zahlavni telegramu,
včetně složení přímekovými,
1. jméno náčelní podatelny, 2. číslo
3. počet slov (případně ve způ-
sobku), 4. měsíc a den a 5. hodinu
a minuty podání.

Dienstliche Angaben
Sluzebni udani:

Gattung: _____
Druck: _____

Eingangsnummer:
Kosel pod čí.: _____

= pani CHARLOTA MASARYKOVÁ
PRAHA VELESKAVIN =

Telegram

Aufgenommen von _____ auf Lag. Nr. _____
Přijat _____
des _____ am _____ Uhr _____
durch _____

Ceske budejovice 9632 11 20/12 18 3.10 odd. 1. tř. 1916.

Váza zdrav blizi se hranicím = Jan . t

Svojsík začal skautovat se žáky žižkovské reálky v roce 1908 a roku 1909 založil spolek Junák - Český skaut.

Junák přežil válku a v roce 1920 na jaře sjednotil všechny ty drobné skautské organizace, které vyrostly po válce, a tak vznikl Svaz Junáků Skautů a Skautek Republiky Československé. Postupně vymizely některé drobné organizace, které se nesjednotily ve Svazu, a v roce 1928 byl Svaz skoro jedinou velkou organizací, skutečně nepolitickou.

Svojsík zemřel v září 1938. Jan Novák, místonáčelník, v listopadu a pod vlivem Mnichova se Svaz musel přeorganizovat na spolek nový pod názvem Junák. Náčelníkem se stal Dr. Slava Řehák. Nepřežil ovšem dlouho okupaci a byl Němci rozpaštěn v létě 1940. Řehák ztrávil šest let v koncentračním táboře Buchenwald.

Byl to konec Junáka? Nebyl. Již v únoru 1941 jsme založili svoje oddíly ve Velké Británii a skauting pokračoval. A doma také pokračoval. V květnu 1945, v den příměří, již zase tu byli skauti a Svaz Junáků Skautů byl obnoven. Nabývalý rozkvět a počet členstva nasvědčoval tomu, že za těch pět let seménko klíčilo dobře pod zemí a vyrostlo, jakmile sluníčko zasvitlo.

Komunistický převrat v roce 1948 se pokusil o "obrození" Junáka tím, že vyakčnil jeho funkcionáře a zavedl nové metody a praxi více méně pionýrskou. Ta zklamala a v roce 1949 byla činnost jednotek znemožněna pronásledováním funkcionářů a zavíráním kluboven. Na sta lidí zaplatila za věrnost skautingu lety v kriminále. Hájkové, Hejzlarové a Poledníci se vyšplhali po jejich zádech na výnosnou politickou platformu.

Skauti zůstali opět jenom v zahraničí a již roku 1948 v létě a na podzim se zakládají skautské jednotky v uprchlických táborech, jednak v Ludwigsburgu, Rezně (Regensburgu), Gmündenu a jinde.

Měli jsme několik jednotek mládeže jako v New Yorku, Torontu, krátce i v Montrealu, v Sydney v Australii a mnoho osamělých skautů, kteří se zapojili do jednotek místních. Nepodařilo se nám - jako žádné jiné organizaci exulantské - dosáhnout, aby nás Mezinárodní ústředí uznalo za pokračovatele skautské organizace doma se všemi právy a oficiálně. Neoficiálně však jsme zůstávali členy skautské světové rodiny. Někteří z nás se stali členy Mezinárodního spolku "Bývalých skautů".

Doma také skauting přežil "Tma" a vypučel v nové síle na jaře 1968. A přes všechna protivenství, která potkala naši vlast, skauting žije. Byli to tíživí lidé, kteří byli v čele skautingu v roce 1948, když přesuala jeho činnost, kdo jsou dnes na vedoucích místech. A tak není pochyby o kontinuitě tohoto Junáka a Junákem z roku 1948.

Optimism našich doma a jejich pevná vůle vydržet a překonat všechny obtíže nás upevňuje v naději, že skauting vytrvá. A kdyby se vrátila doba soumraku, nikdy již to nebude "Tma". My skauti v zahraničí jsme připraveni a poneseš praporek se skautskou lilíí a chodským věrným psem tak, jako před třiceti lety a jako opět před dvaceti lety, dokud se "vláda věcí tvých nevrátí do tvých rukou, náš národe..."

Poslední Zprávy:

Ministerstvo vnitra schválilo Stanovy Českého Junáka. Slovenský Junák dosud ustaven nebyl. Jelikož pak český Junák není celostátní organizací, nesmí se stát podle svých stanov členem Světové Skautské Organizace. Až se utvoří Slovenský Junák a potom společný Československý Junák snad úřady povolí tuto afiliaci. Podle stanov také sdružuje Junák pouze mládež a potřebný počet činníků. Nesmí však podle stanov organizovat dospělé jako Old Skauty, Rivery a Táborníky. A těchto dospělých starých skautů právě bylo tolik. Stanovy schválené vládou omezily Junáka na organizaci dětí, stejně jako Pionýra.

V souvislosti s oslavami Svojsíkova úmrtí západní radio uveřejnilo 6 přednášek Velena Fanderlika o Svojsíkovi a starých dobách, historii skautingu před šedesáti lety. Podle zpráv, které nám došly, tyto přednášky byly poslouchány hodně skauty u nás doma a měly velký úspěch.

K Vánocům 1968 a do Nového roku 1969

Loni o Vánocích jsem Vám psal: Letos /1967/ se ozvali spisovatelé. V r. 1917 byl jejich manifest předzvěstí 28. října. Bude se historie opakovat?" Historie se opakovala, jako vždycky se opakuje.

Pohřeb Slávy Řeháka v lednu 1968 byl prvním skautským shromážděním, kde zazněla Junácká. A zpívá se dodnes. Tyto dny se koná první sjezd osvobozeného Junáka.

Chmura ruské okupace ovšem kalí pohled do budoucna. Hlavně pro nás venku, protože nemůžeme pomoci, jak jsme chtěli.

Národ však ukázal, že je silný, neohrožený a jednotný. Nikdy jsme nebyli tak silní jako dnes. A skauting ukázal, že přežil všechny ty bouře a utrpení. Q. Aeneus Seneca napsal před dvěma tisíci lety: Carent morte ideae - Myšlenky neumírají - A skauting by velikou myšlenkou.

Dnes již se nemusíme ničeho bát i kdyby útlak trval generace. Máme nové skauty, nový život. Napsal jsem loni, že doma nemohou oslavovat šedesátku skautingu. Mýlil jsem se. Oni oslavují a na Zbraslavi je výstava A.B. Svojsíka.

Přeji Vám všem za všechny příjemné Vánoce a hodně víry a optimismu. Myslete na ty nové skauty doma pod vánočním stromkem, kteří opět prožívají radosti, kterými my jsme prošli.

Věřím ve Vás i v ně a v budoucnost.

Váš Velen.

Příspěvky na STOPU: Děkujeme br Purmannovi 5.00

"STOPA" č. 22. Vyšlo v prosinci 1968
 STOPA P.O. Box 1948 San Diego, California 92112
 Redaktor Vladimír Jiráček, redakce a administrace 4128 Park Ave.
 Brookfield, Illinois, 60513. Příspěvky pošlete na tuto adresu.
 Pro čl. skauty v zahraničí tiskne nezištně Jim Rubino v Chicagu

PRINTED MATTER

BROO
" "